

[Elmquist.]

plejeloven faar en Bestemmelse om, at Nævningerne kan henvise til formildende Omstændigheder, hvad jo ogsaa den højt-ærede Justitsminister gjorde opmærksom paa.

Med disse Ord skal jeg paa ny anbefale Lovforslaget til Vedtagelse.

Pürschel: Det gør mig oprigtig ondt, at jeg ved de faa Bemærkninger, jeg henvendte til det ærede Medlem Hr. Elmquist, aabenbart er kommet til at ramme ham meget haardere, end jeg havde til Hensigt. Det var slet ikke min Mening at være ond ved ham. Jeg vilde kun sige en lille Morsomhed til det ærede Medlem; men jeg forstaa, at det har gjort ondt. Det kan jeg forstaa paa den Voldsomhed, hvormed det ærede Medlem søgte at tage fat paa mig.

Men for øvrigt syntes jeg, at det ærede Medlems Forsøg paa at ramme mig viste Udviklingsmuligheder, som det vilde være Synd at dræbe i Fødselen. Det er dog maa-ske Muligheder, der egner sig bedre for stedlige Foreninger end netop her; men det skal jeg ikke komme ind paa ved denne Lejlighed.

Det ærede Medlem Hr. Holger Kristiansen syntes at have opfattet mine Ord som en Sigelse mod ham for at ville gaa paa Dyrehavsbakken i Aften. Jeg benytter Lejligheden til at sige, at jeg ved, at det ærede Medlem er Afholdsmænd, og at det derfor aldrig kunde falde mig ind at sigte ham for noget saadant. Det har ligget mig meget fjern.

Det ærede Medlem Hr. Fraenkel brugte Ordet „forkvaklet og ødelagt“ om Brinck-Eliassen-Sagen. Man kan jo nok sige, at denne Sag fik en højst uheldig Start; men dette var ikke rettet mod den Part, som nu beklager sig, men mod hans Modpart i Injuriesagen; det var ham, der havde Grund til at beklage sig. I øvrigt maa man efter min Opfattelse ikke bruge Udtrykket „forkvaklet og ødelagt“, uden at man bilægger det med nogle Argumenter. Sagen er gaaet sin fuldkomne normale Gang, og det er ikke mig bevidst, at der paa noget Punkt er ført Bevis for den mindste Uregelmæssighed i Behandlingen af denne Sag, der kunde tydes som Myndighedernes Forudtagen-Parti imod den ene eller den anden Part. Det er postuleret af en offentlig Forfægter af den ene Part i et Indlæg, som den paagældende efter min Opfattelse havde tjent baade sig selv og sin Parts Interesse meget bedre ved at lade være uskrevet.

Til det ærede Medlem Hr. Hans Rasmussen har jeg først en lille formel Bemærkning. Det ærede Medlem belærte mig om, at dette var et alvorligt Anliggende. Hvis det ærede Medlem ikke har forstaaet, at jeg ogsaa mener det, har han begaaet den Fejl kun at sutte ganske lidt paa Konfekten og saa spytte den ud; og derved er det ærede Medlem ikke kommet igennem den søde Skal ind til det, der var den bitre og helsebringende Kærne. Men jeg vil anbefale det ærede Medlem at læse det igennem en Gang til, naar han kommer hjem; saa vil han se, at de Udtalelser, jeg har fremsat i Dag, mangler ikke Alvor.

Det er for mig et højst alvorligt Anliggende, det her drejer sig om, og det er netop ud fra sociale Hensyn, at jeg gaar imod hele den Bevægelse, som er saa moderne, og som har med sig saa mange stærke drivende Kræfter. Man paakalder Medlidenheden med de udslidte Arbejderhustruer, som tvinges til at føde flere Børn, end de kan taale og bære. Men Statistiken viser, at det er ikke dem, der figurerer paa Hospitalernes Lister; det er de unge Kvinder. Man paakalder Kvindernes Selvbestedelsesret; de skal være Herrer over deres eget Legeme. Ja, der er ingen, der har villet nægte dem det; men de maa bare være det paa det rette Tidspunkt.

Man paakalder ogsaa Demokratiet ved Kravet om, at Nævningeinstitutionen skal have disse Sager til Behandling. Der var noget i den ærede Ordførers Tale om dette: Overensstemmelsen mellem Folkets Repræsentanter, naar de optraadte i Nævningeinstitutionen, og naar de optraadte paa Rigsdagen. Ja, der har jeg tilladt mig at hævde, at Folkets Repræsentanter paa Rigsdagen, det er de lovgivende, og Folkets Repræsentanter i Nævningeinstitutionen er de dømmende, som dømmer efter Loven, men ikke giver Loven. Og det tjener intet sundt demokratisk Formaal at forkvakle disse Begreber.

Her foregaar Lovgivningen, og ved Domstolene foregaar Anvendelsen af Lovene, som Lovene er. Og det Spørgsmaal, der her tages op, er drøftet i Straffelovskommissionerne, det er drøftet i alle Udkastene, det er drøftet her i Salen, som det ærede Medlem selv beviste det ved Citater af Navne paa to nu afdøde Partifæller af mig, og den danske Rigsdag traf sin Beslutning at nedsætte Straffen for disse Forbrydelser, men den erklærede ikke de paagældende Handlinger for straffri.

Dagen efter havde vi Nævningekendelser, hvor en Sagfører forledte Nævning-